

Domovina

Izhaja 1. in 3. soboto vsakega meseca. — **Dopisi** naj se izvolijo frankirati. — **Rokopisi** se ne vračajo. — **Za inserate** se plačuje vsakokrat po 10 kr. od garmond-vrste. **Velja** za celo leto 1 gld. 20 kr., za pol leta 60 kr. — **Denar** naj se pošilja: Upravništvu „Demovine“ v Celji

Vsakemu svoje.

Ko je leta 1879 izročil cesar grofu Taaffe-ju vodstvo ministerstva z naročilom: „Napravite mir mej mojimi narodi“ in ko je potem ministerski predsednik grof Taaffe v prestolnem govoru obljubil, da ne bode dal slovanskih narodov na steno pritiskati ter je proglašil enakopravnost in spravo mej narodi naše države za program svoje vlade, takrat so se nadejali Slovani avstrijski, da se jim bodo vendar enkrat uresničile vse v božjih in naravnih ter posebno tudi v naših državnih zakonih jim zajamčene pravice do — narodnega življenja. Misliti so morali Slovani, da se bode skusilo to spravo, ta mir mej narodi doseči s tem, da se bode vsakemu dalo svoje, kajti le to je podlaga in pogoj zadovoljnosti in s tem miru. Pričakovati so morali, da se njim bodo osigurili isti pogoji obstanka, katere uživa Nemec, kojemu je s temi omogočen vsestranski gospodarski in kulturni razvoj.

Ako se pa danes ozremo po naši državi, kje najdemo to pred 13 leti obljubljeno spravo? — Mesto sprave vidimo le boj, da, še več: kjer je prej vladalo le nasprotno, vlada sedaj sovraštvo. Razmere in odnošaji mej avstrijskimi narodi neso postali boljši, nego poojstrili so se ter postali upravne neznosni. Kaj je temu krivo? Nemci so s svojim odgovorom na to vprašanje hitro pripravljene, češ, ravno vladni program sprave in enakopravnosti je provzročil, da se razmere neso zboljšale nego shujšale. Kajti drobtinice, ali

kakor Nemci pravijo, „koncesije“, katere je grof Taaffe dajal Slovanom, so vzbudile pri teh le še večjo poželjivost in ti zahtevajo vsled tega vedno več, tako, da o miru ne more biti govora.

Tudi mi vidimo in čutimo, da se v teh 13 letih narodni spravi v Avstriji nismo približali, nego da se vedno bolj oddaljujemo od nje. A mi mislimo, da vzroka temu ni iskati v programu z leta 1879, ne v načrtu, da se ima dati vsakemu narodu svoje, in ne v tem, da se je Slovanom dalo premalo ter da se Nemcem ni pojasnilo, da jim nikakor ni hrepeneti po gospodstvu nad Slovani. Da mi Slovani ne moremo nehati tirjati svojih pravic, je vendar povsem naravno. Kajti, kakor revež ni zadovoljen, ako strada, in se ne more zadovoljiti posebno ne, če strada drugim v prid, ki sede na njegove stroške pri polnih mizah, ter se tako dolgo ne more zadovoljiti, dokler nima tega, česar mu je treba, da živi; ravno tako tudi narod ne more preje mirovati, dokler mu neso zagotovljeni pogoji njegovega obstanka. Teh poojstrenih in neznosnih razmer torej ni kriva naša „poželjivost“, kajti naše zahteve so pravične in naravne; pač pa nemška nestropljivost in nevošljivost. Nemcem se ni treba bojevati za pogoje svojega obstanka, ker imajo in uživajo še več, kakor jim je treba. Pa ravno vsled tega, ker je njih narodnost v šoli, v uradu, v javnem življenju in sploh v vsem popolnoma osigurjena, nimajo Nemci v tem oziru nobenih zahtev,

ampak njih želje in zahteve segajo zaradi tega dalje. Njim ni treba morda trijati pravic, nego oni zahtevajo oblast, oni hočejo gospodovati.

Zaradi tega se upirajo proti našim zahtevam, akoravno se s tem, da se nam deli pravica, njim nobena krivica ne godi; zaradi tega nam kratijo, kjer imajo oblast, najelementarnejše pravice in zaradi tega je sprava mej nami nemogoča.

Kedaj se bo pa vendar vrnil v nas toli zaželjeni mir, kedaj bode sprava mej avstrijskimi narodi dognana? Ta

čas bode nastopil tedaj, kedar se bodo dejanski zajamčili vsem narodom enaki pogoji obstanka, kedar narodom ne bode treba oglašati se z vednimi zahtevami za narodne pravice ter se braniti proti tujemu nasilstvu in kedar se bo Nemce navadilo na to, da imajo zadovoljni biti z enakopravnostjo ter da nimajo zahtevati gospodstva. K temu pa je treba, da država spozna in dosledno in brezobzirno izvrši načelo, naj gre vsakemu svoje, tistemu pa, ki hoče več, železna pest.

Nov denar.

Nov denar nam obljubujeta naš in ogerski finančni minister. Kako to? Ali dobimo boljši ali slabši denar? Ali je nam pričakovati boljših ali slabših časov? Slabših časov si menda vendar ne moremo misliti, kakor so, zlasti v vinorodnih krajih, t. j. v krajih, kjer je trta rodila, pa ne rodi več, in v krajih, kjer imajo sicer malo vina, pa še tega prodati ne morejo. V teh krajih pripisujejo ta nov udarec tej okoliščini, ker veliki vinski trgovci čakajo z nakupovanjem nove zaloge, da bode italijanskemu vinu prosta pot v Avstrijo odprta, kar se bode morebiti zavleklo. Časi so sicer tudi v drugih krajih slabi. Kmet je zadolžen tako, da komaj še diha. Težko pride kdaj do kraljarja, in kedar ga dobi, zanesti ga mora v davkarijo, za obresti, zavarovalnino, dolgove itd. Za druge njegove potrebščine ostane mu le malo ali nič. Kako je to, da država za svoje državljane nič boljše ne skrbi? Kako je to, da jim davkov ne zniža? ali da jih jim ne preneha zviševati od leta do leta, kakor se navadno godi? Naša država sicer v obče bolje gospodari že več let sem; toda ima ogromne stroške za svoj državni dolg, katerega ima 400 tisoč milijonov, za vojske, za vpokojene in še služeče vojake, uradnike itd. itd. Zato do zdaj pri davkih še ni mogla odnehati, kakor namerava to v bodoče storiti, če se jej bode le res posrečilo.

Našo državo, ki je bila pred 100 leti še malo zadolžena, zadeli so bili hudi udarci. Največji so bile nesrečne francoske vojske v začetku tega stoletja. Takrat se je bila že tako zadolžila, da se petdeset let ni mogla opomoči. Že takrat je bila primorana namesto zlatega in srebrnega denarja, ki je šel v tuje države, vpeljati za svoje državljane papirnat denar, ki je imel kaj majhno

veljavo. Tako se je n. pr. l. 1811 za 1800 gld' papirnatega denarja („šajna“) dobilo 100 gld' srebra. Ko smo imeli l. 1859 in 1866 ne srečne vojske z Nemcem in Italijanom, zabredli smo v nove dolgove. Da je naša država mogla svoje dolžnosti nasproti tujim državam poravnati, treba se jej je bilo zadolžiti. Vzela je denar na posodo. Že prej jo je avstrijska banka, ki ima zalogo zlata in srebra, zalagala s tem pravim denarjem, ki je romalo v inozemstvo, v tuje države. Zato imamo dvoje bankovcev, t. j. od države in od avstrijske banke izdani papirnat denar. Za državne bankovce je porok vlada, država; za bankini papir pa banka s svojim zlatom in srebrom. Ves ta papir ima za nas Avstrijce toliko veljave (avstrijske veljave), kolikor je na njem zapisano; toda le doma, v Avstriji. Če gremo v tuje države, izgubi veliko svoje vrednosti, ker se mora precej nadavka ali „agie“ plačati. Sosedne države: Nemška, Francija, Italija itd. tudi niso brez dolgov, vendar imajo svojo denarno veljavo ali valuto že več let bolje utrjeno. Največ držav ima namreč zlato veljavo ali pa dvojno, zlato in srebrno veljavo; t. j. za denar, ki ga države med svet za olajšanje pri kupčiji in prodaji spravljajo, založene so ali samo z zlatom, ali pa z zlatom in srebrom, in sicer je v obče znano, koliko je ta in druga država zlatega in srebrnega denarja izdala. Potem se sodi tudi blagostanje te ali druge države. V Avstriji imamo po postavi srebrno veljavo. Pri nas je določeno, da se nakuje iz $\frac{1}{2}$ kilograma 45 srebrnih gold. Ti srebrni goldinarji so že pravi denar, t. j. nimajo nič „agie“. (Do leta 1878 so ga pa še imeli.) Toliko smo zdaj na boljšem, da imamo srebrni denar, in ko bi ga še sosedne države imele, ne bi treba nam naše denarne veljave predrugačevati. Toda ker

sosedne države vse v zlatu plačujejo, kar ima večjo veljavo v celi Evropi, začeli so naši državniki premišljevati, ali ne bi kazalo tudi pri nas zlat denar, zlato veljavo vpeljati. Naše gospodarstvo se je namreč v 25 letih, od zadnje vojske precej izboljšalo. Ono ni več v denarnih zadregah. Avstrijsko-ogerska banka, kateri je denarni promet v Avstriji v prvi vrsti izročen, razpolaga že z velikimi svotami gotovega denarja v zlatu in srebru. Ta banka torej utegne v stanu biti, da razpošilja med svet mesto bankovcev le zlat denar. Srebrni in bakreni denar bi bil potem le za drobiž — pravi denar bi bil potem zlato — cekini, s katerimi bi po tujem in daljnem svetu, t. j. zunaj naše države veliko lažje potovali, kakor s sedanjimi raztrganimi bankovci. Toda o vsem tem se še le ugiblje in posvetuje. Finančna ministra, naš in ogerski, še sama nista edina, kako bi se ta reč izvedla. Zleti bi res bilo, da dobimo najzlahtnejšo kovino za denar, to je zlato. S tem bode naša država pred svetom veliko več veljave pridobila. Seveda je prehod iz sedanje v kako novo veljavo težaven in utegne morda za trenutek komu v škodo biti —

vendar za dobro stvar se mora kaj žrtvovati. Posvetovanje je bilo in bode tudi o tem še, da se gledč drobiža vpelje nekaka prememba. Od drobiža utegnemo zgubiti bakreni četrtak, krajcarje, goldinarje; namesto teh pa nam dajo „krone“, t. j. polgoldinarčke srebrne. Nekaj papirnatega denarja, debelega namreč bode tudi potem še krožilo med svetom, pa ta utegne dobiti tudi svojo zlato ali srebrno veljavo, t. j. isto veljavo, kakoršna bode na njem zapisana. O vseh teh rečeh se bode posvetoval državni zbor. Kaj bode ukrenil, o tem je težko poročati naprej. Med izvedenci in tudi med državnimi poslanci je namreč različno mnenje. Nekateri se za novo zlato veljavo namreč ne ogrevajo, ker bi se naša država morala v tem slučaju zopet zelo zadolžiti, da kupi potrebno množico zlatá za kovanje zlatega denarja. S tem posojilom se pa država zopet oslabi in dobiček bi le bogataši imeli, bogati judje. Zato svetujejo nekateri, da bi ostali pri stari srebrni veljavi in rajše stare dolgove plačevali, mesto da bi nove delali. Kljub temu se kaže, da bodo privrženci zlate veljave prodrli.

Celjske novice.

(Predrznost Foreggerjeva). Da tudi Foregger-ja jezi, da bode mestni urad v Celji primoran, slovenske uloge slovenski reševati, to je naravno. Boji se, da bode po postavni poti slovenščina tudi v Celji prišla do veljave. Zato se je mož svojim celjskim nemškutarskim volilcem na ljubo razrepenčil v državnem zboru — z interpelacijo. Kako drzovito in podlo je bilo to njegovo vprašanje, razpravljal je obširno in temeljito slovenski dnevnik. Iz te razprave naj podamo še mi našim čitateljem njen sklep, ki se glasi: „Trdijo, da slovensko prebivalstvo celjsko, kar ga je samoupravičenega in takega, da je samostojno zapisalo občevalni jezik, ni rojeno v Celji, nego priseljeno in večinoma ni pristojno v Celje. Tudi to je zlagana trditev, ki je tembolj ostudna, ker prihaja od ljudi, ki so res le „privandrali“ na slovenski Spodnji Štajer. Tolažijo se pa interpelantje s tem, da se „to malo slovenskega življa ne dotika nemškega značaja mesta, ker je ves občinski zastop mesta Celje, ki ima svoj statut, zares nemšk“. No, svet že pozna, v čem obstoja nemški značaj nekaterih mest na Slovenskem! In sklicevanje na nemški značaj celjskega mesta lahko prvi veter v Savinjo odnese, kajti prej ali slej dogodilo se bode tudi v Celji to,

kar smo doživeli pri tolicih ponemčenih mestih in trgih po Slovenskem. Ali niso bila celo Ljubljana in vsa mesta po Kranjskem, kjer vendar ni bilo nemške narodnosti, ob svojem času na videz isto tako nemška, kakor je zdaj še germanska trdnjava celjska? Da je prememba celjskih razmer samó vprašanje časa, to jako dobro čutijo tamošnji Nemci ali bolje rečeno nemškutarji. Iz tega britkega spoznanja izvira njih strastno nasprotovanje vsacemu koraku, kateri utegne biti ugoden narodnemu napredovanju slovenskega prebivalstva. Da bi slovenski jezik v Celji bil istotako običajen kakor nemški, zanikavajo interpelanti s tem, da vsak, ki je zmožen napisati slovensko pismo, je jednako zmožen nemškega jezika. S takšno puhlo logiko tudi protežirani Nemeec ne more naprej priti, in prav tako ne, če si dr. Foregger prizadeva dokazati, da ministerstvo krivo razume član XIX. in da je ministerski razpis protiven občinski zakonito zajamčeni avtonomiji. Tu pač je najslabejša stran vse interpelacije. Dr. Foregger govori v jako čudnih, da ne rečemo žaljivih izrazih o pravicah, katere daje član XIX. vsem državljanom in beli si glavo, da bi dokazal, kako je razumeti ta član. Nikakor ne gre, pravi, da bi se moral rabiti

v uradnih rešilih na vsak način isti jezik, katerega zahteva kak državljani po svoji „trmi“, da urad ne sme postati „vežbališče narodni objestnosti“ in „polje za narodne jezikovne vaje“. Dalje govori — častitega čitatelja prosimo potrpljenja — o raznih jezikih, katerih bi morali večiči biti občinski zastopniki in o „malenkostnih narodnih nagajivostih“. Težko je na vse te drzovitosti resno odgovarjati! Na Štajerskem priznan je poleg nemškega jezika jedino le slovenski jezik kot deželni jezik. Če torej Slovenec v Celji zahteva, da se mu da to, kar mu gre po zakonu, to ni nikaka „trma“, ali „malenkostna narodna nagajivost“, nego jako korenito upravičena zakonita zahteva, katere Slovincem nikakor ni smeti in moči odbiti. Naj torej dr. Foregger in njegovi pristaši interpeljujejo ministra kolikor jim drago, naj ga skušajo s tako slabimi razlogi, kakor smo jih navedli, preveriti, da je napačno tofnačil član XIX., Slovenec jim te neslane zabave neče kratiti, preverjen pa je, da dru. Foreggerju in tovarišem ministerski predsednik na njih vprašanje: Ali hoče preklicati omenjeno odločbo? — ne bode dal povoljnega odgovora, ker ga jim nikakor dati ne more. Celjski nemški gospodje se bodo že morali privaditi temu, da tudi Slovenec uživa mej njimi svoje pravice. Saj tudi po drugod vladale so dolgo klike, narodnemu priznavanju sovražne. Ko pa se je predramilo slovensko prebivalstvo, ko je odločno začelo zahtevati svojih narodnih pravic, podrlo se je gospodarstvo teh klik in zavladali so naravni, zdravi odnosi. Da se bode to prej ali slej zgodilo tudi v Celji, tega smo trdno preverjeni, ker poznamo odločno postopanje tamošnjih slovenskih rodoljubov. Naj bi jih posnemali povsod posamični rodoljubi in podpirali tako delovanje društev, katerim je prva naloga, da pribore slovenskemu ljudstvu po zakonih zajamčene pravice. Le z odločnim in vstrajnim delovanjem dosegli bomo povsod boljo bodočnost.

(Mestni urad v Celji) hoče, kakor se pripoveduje, za slovenske rešitve slovenskih ulog pridobiti si prosti čas gospoda J. Kovatschitscha, G. Kovatschitsch vaju je slovensčini že iz otročjih let, pismenega jezika naučil se je do dobrega nekaj v šolah, nekaj pa v „Triglavu“ in čitalnicah. Pozneje so ga razmere prisilile, da je postal Nемец, kar se pri nas kar čez noč rado zgodi. Njega ni veljala ta sprememba niti nove kože, ker je samo Pisavo Kovačič zaradi prikrajšanja časa spremenil v Kovatschitsch, v zadnjem času pa je pristopil kot pristni „Teuton“ v „Germanenbund“. — Po tem kratkem opisu smo v Celji prepričani, da

ne bode zarad pravih rešitev nobenih težav, mestni očetje so pa tudi zarad zakulisnih skrivnosti lahko brez skrbi nad novo močjo; značaj ostane značaj. —

(Celjski Nemci) hočejo populiti iz svojega jezika vse tuje besede. V ta namen pride g. Sedlak iz Zgornje-Štajerskega. — Mi bi celjskim Nemcem (?) nasvetovali, naj si najprej — z g. Sedlakom vred — opilijo svoja imena, katera vseskozi ne diše po materi Germaniji. Na vsak način bi pa gospod Sedlak boljše storil, ako bi rajše celjskim nemškutarjem izpjal njih brezmejno surovost in nadutost, to pa korenito. Bode germanskemu duhu dosti bolje v slavo!

(Celjski mestni očetje in Posojilnica).

Celjska Posojilnica kupila je ob svojem času nasproti c. kr. okrajnemu glavarstvu prej Reitterjevo posestvo za 25.000 gld., da bi tamkaj postavila lepo veliko poslopje, v katerem bi imela prostore zase, za južno-štajersko hranilnico in za čitalnico. Ta kupljen prostor je eden najlepših v celem Celju. Silno je toraj nakup zasmrdel nemškimi Celjanom v nos, in tako je koj stopil mestni zastop skup in sklenil, da bo nekdanj (čez veke ali pa tudi ob sv. Nikoli) šla tukaj ravno čez ta prostor nova cesta na „otok“. To cesto bodo vrisali v svoj mestni načrt ali plan; zarad tega, da se pa izreče prepoved, zidati tam, kjer bo ta cesta šla. S tem bi se bilo zabranilo, da bi Posojilnica ne mogla kako pošteno reč staviti. Posojilnica se je zoper tak sklep seveda pritožila, in celo deželni odbor štajerski je moral, akoravno tam ni nobenega Slovence, skleniti, da je to nepostavno. — Če Celjani hočejo vrisati v svoj mestni plan cesto, da si jo sicer smejo vrisati, ker papir je potrpežljiv in njihov, ampak zidanja prepovedati ne smejo. Tako se je toraj Slovincem namenjena ljubeznjivost Celjanom ponesrečila. —

(Slovenskim rojakom) dohajajočim v Celje naznanjamo, da je prejšno omizje iz gotovih vzrokov sedaj večinoma v gostilni g. Simonišek-a „pri grojzdu“ na cesarja Jožefa trgu. — Ob torkih zvečer je zbiranje v gostilni g. Sima „pri zelenem travniku“; ob četrtkih in sobotah zvečer pa „jour fixe“ v znani poletni gostilni gospoda Kučeka „Felsenkeller“ v krasni legi komaj pet minut od mesta z lepimi prostori, kegljiščem in izvrstno postrežbo. — Družimo se!

(Okrajna bolniška blagajna v Celji)

postaja celjskim nemškutarjem trn v peti. Dokler je bil zavod njim samim zagotovljen, delali so z navdušenjem zanj, pobirali člane od vseh krajev in stanov in pazili, da nikdo ne odpade. Pod njihovim vodstvom rastle so uradniki in pomočniki bolniške blagajne, kot gobe po dežji, z njimi seveda tudi

upravni stroški, ki so večinoma nepotrebni. Ker pa celjski matadorji vidijo, da se jim bode okrajna bolniška blagajna izvila iz rok ter s tem delavci oprostili se preljubega sekretarja Oechs-a, začeli so koj novo pesen peti, ki jo naznanja v svoji modrosti „D. Wacht“. Modrega govora konec je: da v Celji okrajne bolniške blagajne sploh ni treba, ker si bodo nekatere vrste obrtniki napravili svojo blagajno! — Seveda pod slovenskim okrajnim zastopom se celjskim mogotcem ni dopadlo, proč toraj ž njim; slovenska bolniška blagajna bi jim tudi ne bila po volji — proč toraj ž njo! — Čudno le, da so jim še naše delavne moči in pa naš denar po vseči tem celjskim rogoviležem! Zakaj vlada do sedaj še vedno ni razpisala volitev za novi odbor, nam je neznano in nerazumno! —

(Nadsodišča predsednik Waser) hoče v pokoj. Tako vsaj pripovedujejo nemški listi baje iz zaupnega vira. Ta mož slovi sicer kot prav dober pravnik, zraven je pa strasten nasprotnik Slovencev, kateri smo po veliki večini pod graškim nadsodiščem. Waser se je vedno v prvej vrsti upiral in bojeval proti slovenskemu uradovanju, češ, uradnik mora biti dober jurist, če pa ljudstvo razume njega in njegove razsodbe in pisma je — en mak! Zgube moža takih nazorov mora biti slovenski narod le vesel. Bog daj možu dolg pokoj — ali med Nemci.

(Zveza slovenskih posojilnic) v Celji je opozorila svoje člane, kako naj postopajo, če javni organi njih pisma gledé kolekov preiskujejo.

(K letošnjim vojaškim vajam) pridejo: 1. Rezervisti, potrjeni leta 1887, 1885 in 1883; 2. dopolnilni rezervisti, potrjeni leta 1883, 1885 in 1887 in slednjé tudi oni iz leta 1889, ki so istega leta opravili samo vojaško izvežbanje; 3. enoletni prostovoljci, ki so že dalje časa izostali vajam in jim že ni treba več sedem let služiti, ter oni, ki morajo služiti še dalje, nego bi to bilo, ako bi bili redno potrjeni; 4. rezervisti, ki so bili lani vaj oproščeni.

(Novo vojašnico za domobrance v C. ji) bodo začeli graditi še ta mesec. C. kr. domobranksko ministerstvo potrdilo je namreč projekt mestne občine celjske in predložene načrte.

(Pojasnilo). V jutro 13. t. m. raznesel se je po našem mestu glas: „Štiri jetniki so preteklo noč iz tukajšnje jetnišnice ubežali; ljudje so jih videli, kako so preko zidovja na bližnje vrte poskakali.“ Da je pa ta glas prazna reč, služi naj sledeča resnica v pojasnilo: Zvečer 12. t. m. izostalo je več vojakov čez deveto uro zunaj brez dovoljenja; pomnožena patrola vojakov poslana

je bila te izostale vojake iskat in jih poloviti. Teh izostalih vojakov bilo je tudi več „pri angelu“, patrola jih najde in hoče vgrabititi ter s vojašnico odvesti. Vojaki v gostilni skrivaj to zvedo in zbeže na gostilničarjev vrt, iz tega preko zidovja na druge vrte in končno na oklopni zid celjske jetnišnice, nevedoč kam pridejo. Vojak, ki je okolo jetnišnice stražil, jih takoj zapazi in zavpije: „stoj, kdo tukaj?“ vbegli vojaki poskačejo takoj nazaj na vrt in se zgube v temni noči. Stanovalci bližnjih poslopj ta ponočni šum slišavši, so imeli ta dogodiljaj, ne vedoč kaj se je ponoči prigodilo, za povod govorice o ubeglih štirih jetnikih iz tukajšnje okrožne jetnišnice.

(Kaj se čudite!) „D. Wacht“ se zdi originalno naznanilo nekega komija v „Nürnberg-Zeitung“, kateri se je po triletni službi temeljito naučil lepiti pisma, raznašati pakete, pometati magacine in dvorišče, čistiti prah in lampe i. t. d. ter oprt na tako imenitno znanje išče službe pod znamko „moderni trgovski poduk“. — To v Celji vendar ni nič čudnega! — Trgovski pomočniki nekaterih celjskih trgovin zastopajo še čisto druga opravila ter „delujejo“ ne samo na dvoriščih in smetiščih, temveč s posebnim talentom še v celjskih gostilnah in kavarnah v pozdigo „nemške“ kulture. Ti komiji so posebna specijalitetá trgovskega stanu in celjskega mesta! — Na najvišjo stopinjo odgoje spravil jih je Pepi Rakusch, generalisimus te nadobudne tevtonske mladine v sili tudi njihov „nährvater“. — Častna mu diploma.

(Aprilovo raco) dovolil si je nekdo in poslal poročilo „Grazer Tagespošti“, da je tukajšnji trgovec Wogg pri popravljanju svoje hiše naletel na posodo polno zlatih cekinov. Hitro je bilo preračunano, da jih je bilo za 12.000 goldinarjev in da je Wogg od samega veselja, dal 1000 gld. za mestne reveže. Če tudi bi 12.000 goldinarjev res dobro došli Wogg-u in bi celjski reveži nič ne imeli proti daru 1000 goldinarjev, je vendar zelo brezmiselno in recimo surovo ljudi na tak način slepiti in razburjati.

Spodnje-štajerske novice.

(Prememba pri č. duhovščini). Premeščeni so č. gg. kaplani: H. Kapus od sv. Benedikta v Slov. g. k sv. Juriju na j. ž., Fr. Orizek od tukaj v Prihovo, J. Ozmec iz Sevnice v Zavrč, Fr. Simonič od tod k sv. Benediktu, J. Pajek iz Prihove v Slov. Bistrico.

(Nemška šola v Štoréh) pričela je svoje delovanje. Žalibog obstoji učeča se mladina skoraj samo iz slovenskih otrok

in glavni namen šole je ponemčevanje. Dosti nam to sicer ne bode škodovalo, ker so Štoré v sredini slovenskega ljudstva; ali žalostno je, da postopa v zvezi s „šulferajnom“ proti nam tako sovražno tovarna, katere edini trg je v slovenskih in hrvatskih pokrajinah. Koliko pravega veselja bi napravila tovarna celemu okraju, koliko resnih zaslug bi si pridobila, ko bi delala za vzgojo našega ljudstva, enako pravično proti Slovencem in Nemcem, ne pa odgojevala narodu slovenskemu izdajice in zatajevalce! Vprašamo pa le, koliko časa bode naš narod gledal in trpel to nemško prevzetno postopanje nekernikov, kakor na pr. tovarne v Štoréh? Malo več krepke narodne vzgoje in eneržije — in čez noč bi zginile iz naših krajev take spake!

(Umrli) je v Mariboru č. g. J. Matjašič, prošt v visoki starosti — 85 let. Pokojnik je bil rojen v Ptuj. Bil je v prejšnji dobi tudi škofijski šolski nadzornik.

(V Trbovljah) je umrl nadučitelj Irgl. Zadel ga je kap v kopolji.

(Vabilo). Društvo „Kmetovalec“ v Gotovljah imelo bo v nedeljo 29. maja ob 3. uri popoldne svoj VII. občni zbor s prav zanimivim vspeoredom. Med drugim govoril bode znani strokovnjak g. učitelj Tom. Grab o kmetijstvu. Zborovanje bode kratkočasil domači moški in mešani pevski zbor. Vrstile se bodo tudi deklaracije. K obilni udeležbi najljubneje vabi odbor.

(Vabilo k IV. občnemu zboru in veselici), ki se priredi v nedeljo 22. maja t. l. v korist bralnega društva v Braslovčah v prostorih g. A. Plaskana. Začetek ob 4. uri popoldne. Vspeored: 1. Zborovanje. 2. Pozdrav. 3. Poročilo o stanju društva. 4. Sprejem novih udov. 5. Volitev novega odbora. Veselica 1. Petje. 2. Tombola. 3. Deklaracija. Pevski oddelki izvršuje domači pevski zbor. Med posameznimi oddelki svira domača godba. K veselici pobira se vstopnina. K obilni udeležbi prijazno vabi odbor.

(Ljutomerski Slovenci) se pripravljajo na občinske volitve v trgu. Bog jim daj zmage, sicer jih bodo nemškutarji v žlici vode utopili.

(Brežko učiteljsko društvo) je 5. t. m. pri mnogobrojno zbranem zboru na Vidnu praznovalo Komenskega slavnost. Slavnostni govor je imel g. ravnatelj Jamšek, deklamoval je g. Cvirn. Volil se je nov odbor, kateremu je zopet g. Mešiček predsednik.

(Iz Poličan v Konjice) se bode železnica že letos začela graditi.

(Trtnice) američanskih trt se pripravljajo ali se utegnejo napraviti v Armeškem (rajhenburška fara), v Koprivnici in Bučah (okraj Kozje).

(Posojilnica v Gornji Radgoni), ki je bila osnovana nedavno in začela poslovati 15. februarja, ima 57 članov. Do konca aprila bilo je vloženi 6898 gld. 80 kr., posojil pa se je dalo za 4276 gld.

(Od južne železnice). Vodstvo za vozove južne železnice, ki je bilo dozdej v Mariboru, premeščeno je bilo z dnem 1. t. m. v Gradec.

(Železnična proga) Poličane-Konjice se bode začela takoj graditi, ko zadobi najvišje potrjenje. Načrt za grajenje je pri štaj. železničnem deželnem uradu, kjer si ga morejo podjetniki vsak dan ogledati.

(V Rajhenburgu) bode ondodna čitalnica s svojo godbo priredila 12. junija veliko besedo.

(Nesreča). Kopali so delavci cementne tovarne v Zidanem mostu na nekem griču, kar se je udri z griča usad in zasul delavce. Rešilna dela so se takoj začela, a po preteku štiriindvajsetih ur še ni bilo moči priti do zasutih delavcev. Od delavcev zasutih je tudi oženjenec nekaj vmes. Cementna tovarna na Zidanem mostu je lastnina hrvatske eskomptne banke v Zagrebu. Usad se je udri vsled obiliga deževja, katero je premočilo vso zemljo.

(Od Sotle) se nam poroča: Kar piše „Domovina“ o prehudem nemškutarenji na čveterorazrednicah, to vse velja tudi o trin dvorazrednicah. Povsodi se preveč prostora in časa nemščini odloči, in to morajo storiti kar od kraja dobri slovenski učitelji kakor nemškutarske — reve. Razložek je ta, da slovenski učitelji pri svoji marljivosti in vestnosti pri nemškem poduku slovensčine ne zanemarijo — dočim se nemškutarski pri svoji lenobi in slovenskemu sovraštvu za materinski jezik malo ali nič ne brigajo. Zato pa zunaj šole delajo za nemški „Schulferajn“.

Druge slovenske novice.

(Slovenske posojilnice 1891). Savinjska posojilnica v Žavcu je imela 307.588 gld. prometa, 2032 gld. čistega dobička. Njena zadružna zaklada sta narastla za 2232 gld. in znašata že 14.112 gld. — Posojilnica v Šmihelu na Korškem je imela 79.608 gld. prometa, 351 gld. čistega dobička in zadružne zaloge 451 gld. — Goriška posojilnica je imela 90.898 gld. prometa, 2728 gld. dobička in 3437 gld. pravega zadružnega imetja.

(Zopet silijo Slovencem nemščino.) Višja deželna sodnija v Gradci je za spremembo v nekem slučaju odločila, da je slovenska stranka dolžna sprejeti nemški odlok. Kaj pa pravi § 19?

(**G. Alojzija Vaupotiča**), znanega virtuoza na citrah, pošnega oficijala na Dunaju, prestavilo je c. kr. trgovinsko ministerstvo radi njegovih jezikovnih znanostij k avstrijski konsulski pošti v Solun.

(**Iz Krškega**). Naša posojilnica je pri svojem letošnjem občnem zboru pravila v nekaterih bistvenih točkah spremenila. Mesto menic bode rabila zadolžnice in posojevala na nje brez vknjiženja ali tudi v vknjiženjem. Pri zadolžnicah prve vrste utegne rabiti, kedar bode dobila to že zaproseno pravico od c. kr. pristojbinskega urada, nizki menični kolek v smislu postave od 1. junija 1889. V smislu istega zakona bode razloček med obrestmi hranilnih vlog in obrestmi danih posojil le $1\frac{1}{2}\%$. Zato se bodo obresti slednjih znižale od 6% na $5\frac{1}{2}\%$. Vsled tega pa od deležev (12 gld.) posojilnica ne bode obresti dajala. Deleži, ki so večji kakor 12 gld., spremenilo bode načelstvo v hranilne vloge in dajalo od njih kakor doslej 4% obresti, a to le pri nezadolženih zadružnikih. Udje se bodo sprejemali le iz krškega sodnijskega okraja, torej tudi štajerskim prošnjikom ne bode naša posojilnica mogla več vstrezati.

(**Družbe sv. Cirila in Metoda**). Graška izvanakademiška podružnica, pod izglednim prvomestništvom Fr. Bradaška, gimn. ravn. v pokoji, vrlo napreduje. Njen blagajnik, g. Fr. Hrašovec, sodnik v pokoji, nam je na račun letošnjega leta že poslal 69 gld. 75 kr. V gmotnem oziru so podružnici zaslomba požrtvovalni tamošnji Slovenci, mej njimi neimenovani imenitni domerodec, ki ji daruje vsako leto 10 gld., živahnost in zanimivost skupščin pa povišuje lepo petje naše Graške akademične mladine. — Goriška moška podružnica je imela 1. maja svoj letni občni zbor. Kot druga leta, skrbelo je načelništvo tudi letos prav po očetovsko za otroška vrta v Pevni in Podgori. Oba zavoda prav dobro vspevata; v prvi hodi nad 60 otrok, še več pa v drugi, ki ima svoje zavetišče v lepih in zračnih prostorih ondašnjega „Kat. bralnega in političnega društva“. V podružnično načelništvo so bili izvoljeni: prvomestnik g. dr. A. Gregorič, prof. bogoslovja, tajnik g. A. Šantel, gimn. prof., blagajnik g. V. Kanceler, učitelj in posestnik; namestniki so: g. A. Gabršček, urednik, g. K. Prinčič in g. A. Fon, posestnik in krčmar. Podružnica ima 14 ustanovnikov, 69 letnikov in 5 podpornikov. — Število udov in pa nabrani denarni zneski so priča požrtvovalnosti goriških rodoljubov, posebno, če se uvažuje, da so prav isti rodoljubi tudi posebni pospeševalci „Sloge“, ki vzdržuje slovensko trirazredno deklško šolo in otroški

vrtec v mestu. — Da nam je Goriško mesto zelo naklonjeno, jasno svedoči zadnjič zaznamovani dar gg. bogoslovcev, ki smo jih zato že v drugi vpisali kot svoje pokrovitelje z znakom: „Slovenski goriški bogoslovci l. 1892“. — G. Janko Leban, šolski voditelj in slovenski pisatelj v Begunjah pri Cirknici, nam je podaril 25 iztisov svojih „Iskric“, l. zv.; gg. J. Čuden, vpokojeni stotnik, J. Pokoren, učitelj, in župan M. Šušteršič so nam v veseli družbi v Horjulu naklonili vsak po 1 gld. — Svojima podružnicama ob bistri Soči in črni Muri izreka svoje priznanje za neumorno delavnost, gg. darovateljem pa iskreno zahvalo. Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

(**Podružnica sv. Cirila in Metoda v Trbovljah**) zborovala je v nedeljo 15. t. m. Prišlo je k zborovanju dokaj članov in ljudstva ter se jih precej tudi na novo vpisalo. V lepih govorih poučevali so navzoče pref. gosp. župnik Peter Erjavec, kaplan Bozataj, D. Hribar in kaplan Medved z Laškega. Zagorski pevci pod vodstvom svojega predsednika in staroste Sokola gospoda Medveda pa so zabavali z mičnimi in lepo donečimi pesmami zbrane goste. — Da bi se vodstvu rudnika pač odprle oči, da bi uvidelo, kolike koristi je podružnica sv. Cirila in Metoda ravno za Trbovlje ter podpirala nje razvoj, potem bi se ne bilo bati štrajkov.

(**K Mariji pomagaj**) na Brezje šla bode tudi letos, kakor sicer vsako leto, velika procesija na takozvani črvpetek, dne 27. t. m. popoldne iz Dobrepoljske okolice in Vel. Lašč. Od Ljubljanske južne postaje do Otoč in nazaj priredi udeležencem tukajšnja potovalna pisarna J. Pavlinova poseben vlak znižane cene, kjer se bodo dobivali vožnji listki III. razred po gld. — 80, II. razred po gld. 1,60 tje in nazaj in se dajo pojasnila. Iz spodnjega Štajerskega priredil se bo enaki vlak 25. junija po jako znižani ceni. Vozil bode tudi na Trsat in sv. Goro.

(**Tuja vola in kravo s telico**), katere je imel v reji, prodal je na sejmu v Brežicah malovreden kmet Jože Vrščaj od sv. Duha pri Krškem ter je potem zginil kakor kafa.

(**Za tečaj na Grmu**), kjer se bode prve dni v juniju učilo cepljenje trt, oglasilo se je jako veliko ukaželjnih Dolenjcev.

(**V Krško**) je prišel za davčnega preglednika g. Fr. Gregorič, do zdaj pristav v Kostanjevici.

(**Agencije in zavarovalnice**). Zopet smo slišali tožbo o sleparskem agentu, kako je kmeta, ki je bil pri „Slaviji“ zavarovan, prevaril, da je k njegovi družbi pristopil in bil potlej terjan od obeh družeb za zavarovalnino. Ljudje, ogibajte se tacih agentov! O drugih zavarovalnicah smo pa slišali, da

veliko veliko odtrgajo pogorelcem, in zopet o dokaj veljavni družbi smo čuli pritožbo, da se strašno ogiblje slovenščine, čeravno so večinoma Slovenci pri njej zavarovani in njeni udje. To družbo boče treba opomniti na basen „o želodcu“.

(Uboji kmet) je Dojmovič v Mal. Mraševem v krškem sodnijskem okraji. Ko je bil že zavarovan pri neki družbi, opeharil ga je agent druge, češ, zavaruj se pri meni, jaz te bom one rešil — in ubogal je. Na to je 3 leta obema družbama plačeval. Prosil je najprvo eno, potlej drugo, naj ga vsaj ena iz svojih krempļjev izpusti. Prva ima do njega pravico — druga ne; pa ga je vendar graškemu advokatu izročila, ker še njej neče plačevati. Siromak, kdo naj ga zastopa, če nemški odvetnik slovenskega kmeta v Gradci toži in če ga k graški sodnji vabijo.

(V Beljaku) se zaganja ondotni okrajni glavar po nepotrebnem v podružnico sv. Cirila in Metoda. — V Velikovcu pa hoče okrajni šolski svet ukazovati slovenskim kmetom, ki so predsedniki krajnih šolskih svetov, da bi mu nemško dopisovali, ko celó nemščine zročni niso. Kaj še! Vsaj imamo § 19.!

(Ponemčevanje koroških slovenskih šol. Za šolarske knjižnice na Koroškem je podaril nemški „Sulferaj“ 280 gld. in „Germanenpunt“ po 60 gld. S temi doneski se je 1250 knjižic (seveda nemških, ur.) kupilo, da so se razdelile med 66 slovenskih šol. Tako beremo v listu „Bürgerschule“.

Druge avstrijske novice.

(Državni zbor) se je posvetoval o novih železnicah, ki se bodo stavile na državne stroške po Dunaji in okoli Dunaja. — Galicija dobi stalne šolske nadzornike — enake želi Dalmacija in Koroška. Slovenci ne hrepenimo preveč po njih, ker bi utegnili dobiti stalne — nemškutarje. — Pogovor o novem denarji boče se v kratkem začel. Finančni minister je predložil o tem novo postavo, po kateri se boče le polagoma novi denar vpeljal. — Slovenski poslanci niso bili edini pri glasovanji o zatožbi ministra Schönborna; vsled tega se pričajo Slovenci v Ljubljani; radikalnim Slovincem vlada za preke stavi pri njih razgovorih o tej stvari.

(Na Hrvatskem) se bodo v kratkem vršile nove volitve v deželni zbor. — Učitelji prirejajo v spomin Komenskega stalno učilsko izložbo v Zagrebu.

(Predsednik grof Pace) v Bukovini, ki je imel z nekim rumunskim baronom v Črnovicah dvoboj, premeščen je na Dunaj.

Ogled po širokem svetu.

(Italija) ima nove ministre.

(Zjedinjene države) v Sev. Ameriki pridno plačujejo svoj dolg. Da bi jih še evropske države posnemale!

(Iz Amerike) prihajajo od naših slovenskih ljudi, ki so se v prejšnjih in zadnjih časih tje podali, zelo različni glasovi. Nekateri so dobili delo, dobro plačano delo; nekateri so si tam opomogli in ustanovili onkraj morja novo, ugodno domačijo, kakoršne niso imeli pri nas. Drugi so velik del svojega dobrega zaslužka domu poslali. Te ugodnosti so napolile še druge, da so hrbet obrnili slovenski in avstrijski domovini, kjer nekaterim vsled raznih vzrokov, med katerimi lastna malomarnost ni zadnji, res huda prede. Od mnogih izseljencev se pač nič dobrega ne sliši. Veliko jih naurč ne dobi dela in zaslužka. So prišli nekateri izseljenci brezvestnim agentom v roke, in ti so jih le na suho postavili — in jih „na suhem“ pustili. Oni tavajo po Ameriki, kakor zgubljene ovce in bodo morebiti morali lakote poginiti. — Zato odsvetujemo našim ljudem, da naj se ne izročé kar tako tujim agentom na slepo srčó. Kdor res nima pri nas zaslužka, dela in živeža, naj gre v božjem imenu — toda le tedaj, če ima v Ameriki dobrega prijatelja že, sorodnike ali v dobrih razmerah živeče znance, ki so mu že pripravili delo, delo dobro, katero že čaka nanj. Sicer ste pa, ljudje božji, podobni živini, ki se izroči človeku, da dela ž njo, kar hoče, podobni ste semenu, katero veter odnese; ali boče veter seme zanesel na rodovitno zemljo ali na trdno skalo — kdo to ve? Najboljše boče torej, držati se domače grude, delati pridno, varčevati in — moliti za boljšo bodočnost.

(Razstava v Čikagi v Ameriki). Letos 12. oktobra boče preteklo ravno 400 let, odkar je našel Kristof Kolumb Ameriko. V proslavo tega svetovnega in kulturnega dogodka sklenile so Zjedinjene države napraviti v mestu Čikago velikansko, splošno svetovno razstavo. Dne 12. oktobra se boče razstava svečano posvetila. Odprta boče od 1. majnika prihodnjega leta pa do zadnjega oktobra.

„Amer. Slov.“

Dopisi.

Konfiskacija. Deseto številko „Domovine“ zaseglo je c. kr. državno pravdnštvo radi dopisa iz Vojnika. Nezapopadljivo nam je, da je isto priobčil o nemški šoli in blag. c. kr. okr. glavarju dr. Waggnerju „Slov. Gospodar“ v Mariboru brez da bi ga doletela kaka nezgoda. Ker menimo, da so postave povsod enake, čutimo, da se nam krivica godi in vsled tega vložili bomo pritožbo zoper to konfiskacijo.

Iz Sevnice. 7. maja zvečer vzprejeli smo prav slovesno novega gospoda župnika E. Janžeka. Ves slovenski in sloveči trg bil je s zastavami obdan ter s zelenjem okrašen. Na kolodvorski cesti pa je bil slavalok postavljen, ki je pozdravljaj v imenu vseh Sevnčanov g. župnika. Na kolodvoru se je zbralo 30 vozov polnih gospodov, se poklanjat in predstavljat. Vsprejem je bil ganljiv. Pokanje možnarjev in zvonjenje se je veselo razlegalo po našej prijaznej okolici. V trgu je dušnega pastirja pozdravila šolska mladež, ktera mu je podarila krasen šopek najzaljših cvetlic. Bog naj ohrapi novega našega gospoda župnika, kakor tudi č. g. novega kaplana J. Pavliča mnogo let veselih, zdravih in zadovoljnih.

Iz Šoštanja. Ker vem, da se i tudi Vi gospod urednik držite svetega gesla: „resnici pot“, si usojam danes v pri nas najbolj priljubljenem listu „Domovina“ sledeče objaviti.

Lahko umevno je, da Vam je nemoogoče vse kraje in razmere naše prelepe domovine poznati, iz katerih Vam dohajajo dopisi za Vaš cenjeni list in vsled tega ravno tako umevno, da se v list včasih vrine članek, kateri se povsem ne strinja z resnico. Takšen dopis zagledal je luč svetla v predzadnji številki. „Domovina“ iz Šoštanja. Kot narodnjak dolžan sem toraj dopis razžaljenim narodnjakom na ljubo popraviti. Čita se, da imamo v Šoštanji samo nemškutarske kramarje in je skrajni čas, da pride k nam pošten slovenski trgovec, kakoršnega prerokuje gosp. P. — Čez besedo „kramarji“, mislim ni nobeden razžaljen, ker ja vsak ne more biti veletrgovec, a besedo „nemškutarski“ odločno zavračam, ker sta ja naša gg. Illep in Ivan Mak poštena slovenska trgovca, koja se pri zadnji volitvi nista ustrašila svojega narodnega prepričanja pokazati in se, kolikor jih poznamo, tudi v bodoče ne bosta. Kar se obljubljenega slovenskega trgovca pri g. P. tiče, vendar odkritosrčno povemo, da se veselimo vsacega došlega narodnjaka, a narodnjaka v pravem pomenu besede. Oni, ki ravno tako veliko govori, kakor malo

steri, nima pri nas nobene vrednosti. Saj ja vsi predobro vemo, da se „lastna hvala po blatu vala!“

Toliko zaradi resnice v pojasnilo.

Šmarje pri Jelšah, 7. maja. Povsod, kamor se le pogleda, udrihajo naši nasprotniki neusmiljeno in na vse mogoče načine ter si prizadevajo škodovati nam, kjerkoli gre. Mi pa sirote smo ponižni, trpimo, ne da bi enako vračali, smo ovčice, katerim vsak po svoji volji volno odreže. Nemec le Nemca podpira in spodrine, kjer se mu le da, soseda Slovence; škoduje s tem ne samo posamezniku, temveč celemu narodu slovenskemu, ktereja po vsej sili hoče ugonobiti. Nam pa, če mislimo kedaj kaj doseči, je treba ravno takim biti; podpirati nam je le svoje ljudi, ne pa one nemške hinavce, kateri se nam v lice prijazne kažejo, dokler jim je mogoče še kaj grošev od nas pridobiti, za hrbtom se pa nam ne samo smeji, temveč z najgršimi sredstvi delajo, da bi nas Slovence uničili. Tudi v našem trgu imamo par posili Nemcev, kakor Löschnigga, Wagnerja, ktera sta najhujša sovražnika vsega, kar je slovensko, samo slovenskega denarja ne. Pa, kakor se vidi, je ljudstvo tukajšno že precej razvito ter takim gospodom ne veruje preveč. Radi tega se našemu marljivemu novemu trgovcu poštenemu Slovencu, gosp. Ivanu Hudoverniku, tudi ne godi pre slabo in upati je, da mu bode podpora in naklonjenost od slovenske strani vedno bolj rasla, ker si bode s svojim vrlim značajem in z dobro postrežbo tudi vedel pridobiti zaupanje pri našem ljudstvu. — Proti zadnji občinski volitvi za trg Šmarje sta bila rekurza vložena od dveh prej imenovanih gospodov Löschnigg in Waggner, posili Nemcev, in vsled tega ovržena je ta volitev. Treba bode še enkrat nemškutarjem tukajšnim pokazati, da zanje tu ni pravega polja za rovanje in izdajstvo. Zadnjič izvoljeni so bili sami Slovenci izven g. Löschnigga, kateri se je na prav zvit a nič kaj lep način spravil med naše kandidate. On je namreč obljubil, da bode tih in miren, in da bode tudi Slovence volil, samo če bode on od Slovencev izvoljen. Slovenci so mu verjeli, ga v 3. volilnem razredu izvolili, Löschnigg pa svoje obljube ni držal, ampak je v 2. razredu, kateri za tretjim voli, popolnoma drugače glasoval, kakor je Slovincem obljubil. Ta gospod je še toliko predrzen bil, da se je še nam poštenim Slovincem za hrbtom smejal in še povrh rekural proti volitvi, prav za prav pregovoril g. Šaferja, dimnikarja, da je to storil, ker mu je bilo premalo Nemcev v odboru. Mi Slovenci mu pa zdaj rečemo,

da smo prav zadovoljni, da se še enkrat pri volitvah vidimo in mu pokažemo, da ne maramo za njega. Naj se on le naslanja na nemškutarijo, naj njemu le zaupajo nemški bratje, kakor Waggner, Strecher, saj več jih tako nimamo, in videli bomo, kako daleč da pride. Mi pošteni Slovenci, bodisi tržani, bodisi kmeti, poznamo ga, ne verjamemo mu ne trohice več in ga ne volimo nikdar več; veselimo se pa neskončno, da nam je prilika dana, ga pri prihodnji volitvi za občino trg Šmarje za zmiraj izbacniti!

iz Radince na Murskem polju.

Tukaj smo že blizu nemške meje. Čutimo že mrzečo nemškutarsko sapo, ki piha od severa. Slovenec se res dá dolgo pritiskati, pa kadar mu je preveč, takrat tudi pokaže neustrašeno, da je on gospodar na slovenski zemlji, pa ne nemškutarski pritepenci. Lepo in odločno so to pokazali letos naši občanje. Dozdaj je v občinskem odboru zapovedavalo nemškutarstvo. Letos smo se te sramote znebili. Izvolili smo si slovenske narodnjake v občinski odbor. Oni čutijo, da jih je rodila slovenska mati; oni so ponosni na svoj predragi materinski jezik, katerega nam zaničujejo in zasramujejo nemškutarski kričači. Naši odborniki so z vsem prepričanjem pravi Slovenci, katerih ne bo z lahkega splasila kaka nemčurska sapica. Za občinskega predstojnika so si izvolili Martina Divjaka, posestnika v Radincih. To vam je res slovenski korenjak od pet do glave. Navdušen in neomahljiv, ako gre za pravico našega naroda; natančen in vesten v službenih opravilih. Z vsem srcem se veselimo, da je letos naša občina prišla na pravo pot. Nemškutarstvo je prajzovska pijavica, ki bi rada nas uničila in zatrla. Nemškutarji delajo z vso zvijačo na to, da bi si prisvojili po malem naših kmetij in naših posestev. Mi bomo potem njihovi hlapci, s katerimi bodo ravnali brez vsega usmiljenja. Buđimo se torej med soboj, dramimo se, navdušujemo posebno mladino, da bo branila in čuvala našo zemljo in vse njene pravice. Letos bomo še tudi imeli volitev v okrajni zastop. Dozdaj so nemškutarji naši gospodarji v okrajnem zastopu. Ali ni to velika sramota za ves okraj? Tako ne sme dalje biti. Bodimo vendar enkrat možje in delujmo z vso postavno močjo, da bomo mi gospodarji v svoji hiši. Ako bi vas isti Vračgo prišel nagovarjat, pokažite mu brez straha dveri. Večna sramota za tistega, ki se dá vloviti v brezverske nemškutarske mreže. Zedinimo se kakor en mož ter volimo v okrajni zastop same čvrste, odločne narodnjake, ki bodo tudi pri vsaki priliki neustrašeno pokazali, da so Slovenci!

Slovenske knjige.

(Pedagogički letnik) Pedagogičkega društva v Krškem, V. tečaj, izdan v proslavo Komenskega, tiskal se bode letos v Društveni tiskarni Drag. Hribarja v Celji. Obsegal bode zanimive spise.

(Dr. Romih-a knjigovodstvo) je slov. posojilnicam priporočilo njih društvo „Zveza“ v Celji.

Vožni red na južni železnici,

veljaven od 1. maja t. l.

Odhod iz Celja proti Dunaji. Brzovlak ob 1. uri 38 m. ponoči in ob 1. uri 51 m. popoldne; poštni vlak ob 5. uri 24 m. popoldne in ob 3. uri 10 m. ponoči; lokalni vlak ob 6. uri 25 m. zjutraj; mešani vlak ob 8. uri 49 m. popoldne.

Odhod iz Celja proti Trstu. Brzovlak ob 3. uri 22 m. popoldne in ob 4. uri 22 m. zjutraj; poštni vlak ob 10. uri 20 m. popoldne in ob 1. uri 51 m. zjutraj; lokalni vlak ob 6. uri 30 m. zjutraj in ob 9. uri zvečer do Zidanega mosta; mešani vlak ob 5. uri 40 m. zvečer.

Odhod iz Maribora na Korodko. Brzovlak ob 3. uri 25 m. ponoči; lokalni vlak ob 5. uri 25 m. zjutraj in ob 10. uri 4 m. popoldne ter ob 3. uri 20 m. popoldne.

Odhod iz Pragerskega proti Ptujii itd. Brzovlak ob 3. uri 35 m. ponoči; osebni vlak ob 9. uri 37 m. popoldne in ob 8. uri 10 m. zvečer.

Odhod iz Celja v Velenje. Mešani vlak ob 6. uri 55 m. zjutraj in 3. uri 50 m. popoldne.

Odhod iz Velenja v Celje. Mešani vlak ob 5. uri 50 m. zjutraj in 2. uri 35 m. popoldne.

Odhod iz Zidanega mosta v Zagreb. Osebni vlak ob 5. uri 12 m. zjutraj in 1. uri 38 m. ter ob 5. uri 10 m. popoldne.

Mlad pomočnik

vešč slovenskega in nemškega jezika, kateri ima pravo veselje do trgovine s papirjem in norimberžkim blagom, neomadeževano preteklost, ter je natančen in zvest, dobi takoj dobro in trajno službo. — Ponudbe s sliko naj se pošiljajo tvrdki Dragotin Hribar v Celji.

P. t. slavnemu občinstvu!

Podpisana izdelujem raznovrstno perilo za dame in gospode po najnovejšem kroju. Prevzamem tudi napravo cele bale, itd. ter se najuljudneje priporočam za obilo naročevanje.

Celje, dne 20. marca 1892

ZOFIJA KAPUS (23) 3

v Celji, Graška cesta št. 1.

Pri generalnem zastopu
banke „Slavije“ v Ljubljani

dobi službo

troje inteligentnih mož

ki bi imeli zmožnost za notranje in unanje službovanje.

Posestvo

24 johov zemlje, dve hiši in gospodarska poslopja proda iz proste roke za 5500 gl.

Anton Osel,

posestnik pri Blagovniški Graščini
na Bubovni.

(38) 2

Tinktura za želodec,

katero prireja **GABRIJEL PICCOLI,**

lekarnar „pri angelju“
v Ljubljani, Dunajska
cesta, je mehko, učinkujoče delovanje prebavnih organov ureja-
joče sredstvo. Odstranjuje težkoče v želodcu-
krepča želodec, ter pospešuje telesno odprtje. Raspošilja jo izdelovatelj v zabojskih po-

12 in več steklenic. Zabojsček z 12 steklenic velja gl. 1.36, z 55 steklin. 5 kgr. teže velja gl. 5.26. Poštnino plača naročnik. Po 15 kr. steklenico razprodajajo lekarne Kupferschmid v Celji, Bamarari in König v Mariboru, Molitor v Ptujci Eichler, Nedved, Trnkoczy in Franje v Gradci.

(14) 21-7

JOSIP HOČEVAR, krojaški mojster,

Celje, Graška cesta št. 14.

Priporoča velečastiti duhovščini in slav. občinstvu svojo (33) 3-17 veliko zalogo storjenih oblek za gospode in dečke po najnovejšem kroju in nizkih cenah.

Velik izbor sukna

iz vnanjih, kakor tudi domačih svetovno priznanih tvrdk in fabrik.

Vsako naročilo se izveži na željo v treh dneh ter se zagotavlja trajna in solidna postržba.

Dragotin Vanič

trgovina s suknom, platnom in manufakturnim blagom v Celji

na oglu Graške ceste in Rotovške ulice

priporoča za pomladansko sezono sl. občinstvu in čast. duhovščini svojo bogato zalogo raznovrstnega blaga po najnižji ceni.

Klobuke . najlepše in najmočnejše

poleg tega pa še, kar je glavna stvar, veliko ceneje kot povsod drugod so dobili le pri

ŠTIBERNIK-u v Celji

Rotovške ulice (Rathausgasse) št. 2

V zalogi so vedno močni klobuki domačega izdelka. Lepi izbor pravih zajčjekov kosmatih in gladkih v vseh barvah in formah. Velika zaloga trdih klobukov v različnih barvah in najnovejšega fazona, za velečast. duhovščino posebne specialitete. — Za poletni čas pravi kistorji le 45 gram. teški, boljši ko vsak slamniki, so dobili v različnih barvah in najmodernejših forme. Velik izbor srajc domačega izdelka, iz šifon, berkaill, bele in pisane kolerce, manšete, zavratnice (penkle), naramniki, šepne rute, knofi za srajce, nogovice, spodnje hlače, Jäger srajce, prave in imitirane itd. Pravo garantirano angleško kavčuk-perilo, kolerci, manšete in opersniki (Forhemd), belo in pisano, popolnoma enako berkaill perilu in močnejši, ko vsako drugo, ker je v sredi platno. Nakupovanje volne od ovac. Prevzamejo se tudi klobuki v barvanje in popravilo.

(22) 9-2

Josip Matic

Kolodvorske ulice 7, Celje

Zaloga specerijskega blaga, vina, delikates, južnega ovočja, ptičjega zobanja, mineralnih vodá, in deželnih pridelkov. — Blago vedno sveže. Postrežba točna in cene nizke. Zunanja naročila oskrbe se z vsako povratno pošto. —————

Zaloga specerijskega blaga

Milan Hočevar

Celje, Graška cesta, 3

Velika zaloga vsakovrstne kave, sladkorja, čokolade, kakao, riža, finega olja, vinskega kisa, raznovrstnega čaja, pravega ruma, slivovke sremške, kranjskega brinovca, kognac, vinskega žganja, najboljša štajerska in avstrijska vina v butilkah, malaga, madeira, sheri in raznega šampanjca, svinjake masti, masla, švicarskega in parmazanskega sira, ogrskih salam, sardel, sardin, makaron, južnega sadja, sliv, lešnikov, najboljše moke, vsakovrstnih popolnoma zanesljivih semen i. t. d., i. t. d., i. t. d.

Raznovrstne mineralne vode.

Zagotavljam zanesljivo in najcenejšo postrežbo vkljub vsaki konkurenci.

DR. JOSIP SERNEC,

odvetnik v Celji

naznanja, da je (35) 3—2

preselil svojo pisarno

iz Jos. Humerjeve hiše v

hišo Celjske posojilnice

poprej Reiterjevo hišo

Ljubljanska cesta št. 1.

Alfred Pungeršek

knjigovez (26) 19—5

Celje, Gospodske ulice št. 15

se priporoča vis. čast. duhovščini, učiteljem, uradom, trgovinam in zasebnikom za

— knjigovesko delo —

in vse v njegovo stroko spadajoče stvari. Delo solidno in po nizkih cenah. Pismena naročila se obratno rešujejo.

MAŠNE

in

MOLITVENE KNJIGE

v papir in pol-platno vezane
po 15, 25, 35 in 50 kr.

v usnje vezane
po 70, 80 kr., gl. 1.—, 1.25,
gl. 1.50

v usnje vezane z koščenim
križem
po 80 kr., gl. 1.—, 1.50, 1.80

in tudi finejše in elegantno vezane
priporoča

D. Hribar v Celji.